

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) Z. K.** a **b) PharmDr. J. K.**, oba zast. advokátem JUDr. Ladislavem Sedlákem, se sídlem AK Nerudova 185, Humpolec, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví**, Palackého nám. 4, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2002, č. j. 5903/2002, PRO/34/334 – 1.3.02,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobou podanou dne 11. 6. 2002 u Vrchního soudu v Praze se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva zdravotnictví ze dne 21. 3. 2002, č. j. 5903/2002,PRO/34/334-1.3.02, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a) proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 2. 1. 2002, č. j. 406/01/OSVZ/Šv o nepovolení obnovy řízení. Rozhodnutí vydané žalovaným považují za nezákonné, neboť jím byl potvrzen nesprávný procesní postup správního orgánu nižšího stupně, když ve správním řízení o uložení pokuty žalobkyni b) byla odňata možnost účasti žalobci a), jehož práva, jakožto spoluvlastníka nemovitosti, mohla být rozhodnutím dotčena. Správní orgán v prvním stupni tak porušil ust. § 14 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Dále žalobci namítají, že ve věci rozhodoval zaměstnanec správního orgánu, vůči němuž vznesli námitku podjatosti.

V daném případě se jedná o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Podle

uvedeného ustanovení Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy u nichž byla přede dnem účinnosti s. ř. s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy. Řízení o žalobách podaných podle části páté hlavy druhé zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. Ze spisového materiálu bylo zajištěno, že žalobci vlastní společně dům čp. 1755 v P., ulici O., v němž je provozována lékárna. Provozovatelkou lékárny - nestátního zdravotnického zařízení je paní PharmDr. J. K. Rozhodnutím Okresního úřadu v Pelhřimově ze dne 27. 7. 2001, č. j. 66-1-PE 11791/2001 byla jmenované uložena ve správním řízení pokuta podle § 14 odst. 1 a 2 zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotnické péči v nestátních zdravotnických zařízeních, za porušení povinnosti provozovatele nestátního zdravotnického zařízení ve výši 20 000 Kč. Dále jí byla tímto rozhodnutím uložena povinnost uzavřít smlouvu o účasti na zajišťování pohotovostních služeb dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 160/1992 Sb. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž Krajský úřad kraje Vysočina rozhodl dne 19. 10. 2001 pod č. j. 406/01/OSVZ/Šv tak, že rozhodnutí změnil, přičemž výrok v části o uložení pokuty potvrdil a v části, týkající se povinnosti uzavřít smlouvu o zajišťování pohotovostních služeb zrušil, neboť dospěl k závěru, že tato povinnost vyplývá přímo ze zákona. Proti tomu rozhodnutí podala žalobkyně dne 15. 11. 2001 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Jak bylo ze spisového materiálu zjištěno, v žalobě nesouhlasí s uložením pokuty, neboť neporušila zákonnou povinnost stanovenou zákonem č. 160/1992 Sb. Jiné námitky týkající se vedení řízení zde neuplatňuje. Věc byla postoupena Krajskému soudu v Brně a u něj vedena pod sp. zn. 30 Ca 1/2002. Dne 30. 1. 2004 vydal Krajský soud v Brně rozsudek č. j. 30 Ca 1/2002 – 35, jímž rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina – odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 19. 10. 2001, č. j. 406/01/OSVZ/Šv zrušil, protože prvostupňové správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku a věc vrátil žalovanému (Krajskému úřadu kraje Vysočina – odboru sociálních věcí a zdravotnictví) k dalšímu řízení a zrušil i rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov – referátu sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 27. 7. 2001, č. j. 66-1-PE 11 791/2001. Rozsudek nabyl právní moci dne 4. 3. 2004. Proti rozsudku podala kasační stížnost žalobkyně PhamDr. J. K., věc je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 21/2004 a dosud o ní nebylo rozhodnuto.

Dne 9. 12. 2001 podal žalobce pan Z. K. u Krajského úřadu kraje Vysočina návrh na obnovu řízení, v němž uvádí, že v řízení o uložení pokuty jeho manželce, jakožto provozovatelce lékárny, byla zcela pominuta jeho vlastnická práva k předmětné nemovitosti a neúčastí ve vedeném řízení byl zkrácen na svých vlastnických právech která by byla bezesporu dotčena, neboť provozování pohotovostních služeb, které se mj. ukládá, s sebou nese i stavební úpravy nemovitosti k níž má vlastnické právo. Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 2. 1. 2002, č. j. 406/01/OSVZ/Šv byl návrh na obnovu řízení zamítnut. Proti zamítnutí návrhu podal žalobce odvolání o němž rozhodlo Ministerstvo zdravotnictví dne 21. 3. 2002 tak, že rozhodnutím č. j. 5903/2002, PRO/34/334-1.3.02 odvolání zamítlo.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 zák. č. 160/1992 Sb., může orgán příslušný k registraci uložit provozovateli pokutu za porušení povinností vyplývajících z tohoto zákona. Provozovatelkou lékárny, tzn. osobou oprávněnou vykonávat podnikatelskou činnost na základě registrace vydané Okresním úřadem v Pelhřimově je výlučně paní PharmDr. J. K.

V předmětném řízení, které bylo vedeno, byla uložena pokuta nestátnímu zdravotnickému zařízení, jehož provozovatelem je PharmDr. J. K. a nikoli žalobce – Z. K. V řízení o uložení pokuty se jednalo pouze o sankci pro nesplnění povinnosti nestátního zdravotnického zařízení (ust. § 5 cit. zákona) a nikoli o zásah do vlastnického práva žalobce k objektu lékárny, a to zejména v situaci, kdy byl tento objekt do vlastnictví manželů K. převeden přímo s podmínkou, že bude užíván k poskytování tohoto druhu zdravotní péče.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení je účastníkem řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak. V daném případě nebylo o právech ani povinnostech žalobce a) jednáno, nebyl tedy účastníkem řízení z tohoto titulu, nicméně ani v průběhu řízení o uložení pokuty žalobce a) tvrzení, že je účastníkem řízení neuplatnil, a proto ani správní orgán, který řízení vedl, se otázkou jeho účastenství nemohl zabývat, resp. rozhodovat o tom, zda je či není účastníkem řízení a jako s takovým s ním i v řízení samém jednat. Tvrzení svědčící jeho účastenství v řízení poprvé uvedl žalobce a) až v podaném návrhu na povolení obnovy řízení a od tohoto okamžiku s ním jako s účastníkem řízení bylo jednáno.

Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocným rozhodnutím. Obnovu řízení lze povolit pouze na základě taxativně stanovených podmínek uvedených v § 62 odst. 1 zákona o správním řízení. Jednou ze zákonných podmínek je skutečnost, že nesprávným postupem správního orgánu byla účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení (§ 62 odst. 1 písm. c) cit. zákona).

Žalobce a) nesprávně dovozuje své postavení účastníka řízení již ze samotné existence spoluvlastnického práva k objektu, v němž je činnost nestátního zdravotnického zařízení poskytována. Tato skutečnost nezakládá podmínky, aby mohl být účastníkem řízení o uložení pokuty za nesplnění zákonné povinnosti uložené provozovatelce takového zařízení, tj. povinnosti uzavřít smlouvu o podílení se na zajišťování pohotovostní lékárenské služby tak jak stanoví § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 160/1992 Sb. podle § 14 odst. 1 správního řádu. Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o správním řízení je účastníkem řízení i ten, komu zvláštní právní předpis takové postavení přiznává. Ze zákona č. 160/1992 Sb., podle kterého byla pokuta uložena, ani jiného zákona takovému postavení žalobce a) nic nesvědčí. Povinnosti uložené provozovatelce nestátního zdravotnického zařízení jsou povinnostmi, které výlučně souvisejí s její podnikatelskou činností, k níž zákon nevyžaduje zvláštní souhlas jiné osoby. Podle ustanovení § 146 občanského zákoníku majetek ve společném jmění manželů nebo jeho část může jeden z manželů použít k podnikání se souhlasem druhého manžela, přičemž takový souhlas je třeba udělit při prvním použití majetku patřícího do společného jmění manželů a k dalším právním úkonům souvisejícím s podnikáním již takového souhlasu není třeba. Vyslovil-li žalobce a) souhlas s použitím nemovitosti ve společném jmění manželů k podnikatelským účelům manželky, nemůže namítat porušování svých vlastnických práv k této nemovitosti v okamžiku, kdy je manželce ukládána sankce v souvislosti s nesplněním povinností souvisejících s její podnikatelskou činností.

Pokud se jedná o namítnou podjatost zaměstnance správního orgánu, bylo ze spisového materiálu zjištěno, že se jí zabýval Krajský úřad kraje Vysočina z podnětu

žalobkyně b) v rozhodnutí č. j. 406/02/OSVZ/Šv ze dne 27. 2. 2002, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně b) na obnovu řízení a námitku podjatosti nezjistil důvodnou. Ke stejnému závěru došel i druhostupňový správní orgán Ministerstvo zdravotnictví v rozhodnutí ze dne 2. 5. 2002, č. j. 10 997/2002,PRO/64/632-19.4.02 zamítající odvolání žalobkyně b) proti výše uvedenému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrzující.

Předmětem přezkumné činnosti soudu v této věci je, jak výše uvedeno, rozhodnutí žalovaného Ministerstva zdravotnictví ze dne 21. 3. 2002, č. j. 5903/2002,PRO/34/334-1.3.02. Soud přezkoumávající toto rozhodnutí proto posuzoval jen to, zda v době jeho vydání(§ 75 odst. 1 s. ř. s.) byly splněny podmínky stanovené zákonem(č. 71/1967 Sb.) pro povolení obnovy řízení, či nikoliv. Žádné jiné skutečnosti nemohl soud v tomto řízení přezkoumávat. Tedy ani ne ty, které uvádějí žalobci ve svém vyjádření ze dne 8. 9. 2004, neboť ty se vztahují k podstatě věci samé, totiž zda žalobkyni b) mohla být uložena pokuta či nikoliv.

Vzhledem k tomu, že při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) nebránilo soudu v rozhodnutí v této věci ani to, že v následné době po jeho vydání byla Krajským soudem v Brně zrušena rozhodnutí ve věci samé, totiž o uložení pokuty žalobkyni b).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil stav věci a nepochybil, zamítl-li odvolání proti rozhodnutí, jímž nebyla obnova řízení pro nedostatek důvodů povolena. Z uvedeného důvodu proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, který byl úspěšný náklady vznikly, ale nikoliv nad jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. 9. 2004

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu